

Arrest

nr. 132 778 van 4 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 oktober 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat OVENEKE loco advocaat S. MANESSE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1 Verzoeker, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 september 2003 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 12 september 2014.

Op 8 oktober 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde O.P. te heten en geboren te zijn op 12 december 1978 in Benin City. U heeft de Nigeriaanse nationaliteit en behoort tot de Edo etnie. U bent christen.

*U vroeg een **eerste maal asiel** op 22 september 2003. Op 30 oktober 2003 leverde de Dienst Vreemdelingenzaken u een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten af. U diende op 3 november 2003 een dringend beroep in tegen deze beslissing. U werd door het CGVS opgeroepen voor gehoor op uw gekozen woonplaats, maar u kwam niet opdagen. Daarop nam het CGVS op 13 februari 2004 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf op technische gronden, die u op 20 februari 2004 op uw gekozen woonplaats werd betekend. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. U keerde niet naar uw land van oorsprong terug. Uit documenten buiten de asielprocedure die door de DVZ aan het CGVS werden overgemaakt blijkt dat u op 13 december 2003 een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9.3 indiende, die op 9 maart 2005 zonder voorwerp werd verklaard. U diende op 7 november 2006 een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9.3 in, waarin op 31 maart 2006 een beslissing tot niet-inoverwegingname werd genomen. Op 26 maart 2007 werd u (onder de identiteit P.E.) aangehouden in Duitsland, en werd u op 19 april 2007 volgens de Dublin-akkoorden overgenomen door de Belgische autoriteiten. U werd in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 17 juli 2007 diende u een derde aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9.3 in, die op 7 mei 2007 werd afgesloten met een beslissing tot niet-inoverwegingname. U diende nog een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9bis, maar hieraan werd geen gevolg gegeven, omdat ze niet volgens de voorschriften werd ingediend. Op 9 juni 2011 werd u in het bezit van een authentiek paspoort op naam van O.R. aangehouden en de volgende dag opgesloten onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van mensenhandel en inbreuken op de wetgeving inzake prostitutie. U werd op 31 oktober 2012 door het Hof van Beroep in Brussel veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf. Op 23 januari 2013 leverde de Staatssecretaris voor asiel en migratie u een bevel af om het grondgebied te verlaten. U gaf geen gevolg aan dit bevel. Op 19 juli 2014 werd u in Beveren gecontroleerd en in het bezit gevonden van een vals biljet van 50€. Er werd vastgesteld dat u zich illegaal op het grondgebied bevond en u werd overgebracht naar het CIM.*

*Op 12 september 2014 vroeg u in het CIM voor de **tweede maal asiel** aan. Het CGVS nam op 26 september 2014 een beslissing tot inoverwegingname in het kader van uw tweede asielaanvraag. U verklaarde tijdens het gehoor van 3 oktober 2014 door het CGVS in het kader van uw tweede asielaanvraag dat de motieven die u destijds tijdens uw eerste asielaanvraag aanhaalde nog steeds actueel zijn. U verklaarde meer bepaald chauffeur te zijn geweest van pastoor O.D. Op 11 september 2003 vertrokken jullie vanuit jullie woonplaats Benin City voor evangelisering naar het noorden van Nigeria. Jullie zouden naar Kaduna, Zaria en Kastina (sic) gaan. In Kastina (sic) ontmoetten jullie op 12 september 2003 een groep moslims die een moslimvrouw wilden doden die overspel had gepleegd. Pastoor O.D. zei tegen de moslims dat ze de vrouw moesten vergeven. Daarop werd de pastoor gedood. U kreeg enkele messteken toegediend door de moslims, maar u kon ontkomen. U keerde terug naar Benin City. Daar stuurde de vrouw van de pastoor leden van de cultgroep Black Axe op u af, omdat de vrouw van de pastoor woedend was dat haar man was overleden en u nog leefde. Zij wilde u door de leden van de Black Axe laten ombrengen. U kon aan hen ontkomen en met de hulp van een andere pastoor van uw kerk, vluchtte u naar Lagos, waar u de nodige documenten kon verkrijgen om naar België te reizen. U verliet Nigeria op 23 september 2003. U had vanuit België 2 tot 3 keer contact met uw moeder. Zij vertelde u dat uw broer B. en uw zus G. in september 2003, na uw vertrek uit Nigeria, werden gedood door de moslims uit het noorden, die u zochten naar aanleiding van het incident in Kastina (sic). Het huis van uw ouders werd ook door deze moslims vernield en uw vader vluchtte weg. U vernam ook dat uw oom langs vaderszijde, B.O., recent in Lagos werd neergeschoten door deze moslims. U legde ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag een 'Extract from Crime Diary' van de politie van Benin City (dd. 13.9.2003) voor, waarin het incident in Kastina (sic) State wordt beschreven, alsook een 'Medical Report' (dd. 17.9.2014) met betrekking tot de aanval door een islamitische groep op uw oom.*

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u frauduleuze verklaringen heeft afgelegd over uw identiteit en dat de identiteit die u in het kader van voorliggende tweede asielaanvraag opgeeft, dubieus is.

Uit informatie die de DVZ aan het CGVS overmaakte blijkt dat u in België en de buurlanden maar liefst **4 verschillende identiteiten** heeft gebruikt sinds u Nigeria in 2003 heeft verlaten, met name O.P. (° 12.12.1978 te Benin City); P.E. (°02.02.1982 te Lagos); O.R. (°12.12.1984 te Benin City) en A.N. (°12.12.1989). Bovendien blijkt uit deze informatie ook dat u **2 verschillende nationaliteiten** opgaf; op 25 april 2014 verklaarde u ten aanzien van een afgevaardigde van de Nigeriaanse ambassade de Ghanese nationaliteit te bezitten, terwijl u in het kader van uw eerste en tweede asielaanvraag nochtans verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te hebben.

In het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u (zoals overigens tijdens uw eerste asielaanvraag) P.O. te heten, en in Benin City geboren te zijn op 12.12.1978 (gehoor CGVS, p. 3-4). Nochtans blijkt uit een verslag van een interview (dd. 27.08.2012) afgenomen in de gevangenis van Sint-Gillis door een medewerker van Bureau DID van de Dienst Vreemdelingenzaken dat u verklaarde dat de politie bij een huiszoeking uw paspoort op naam van O.R., geboren op 12.12.1984 in Benin City had gevonden. U verklaarde in het kader van dit interview dat dit een echt paspoort was en dat het document u toebehoorde (zie verslag van dit interview in het administratief dossier). Uit informatie die door de DVZ aan het CGVS werd overgemaakt blijkt bovendien dat u tijdens uw verblijf in Frankrijk een paspoort op naam van O.R., geboren op 12.12.1984 te Benin City bij de Nigeriaanse ambassade in Parijs heeft aangevraagd, dat om technische redenen niet kon worden afgeleverd. Daarom werd u een attest op die naam afgeleverd. De ambassade van Nigeria in Parijs bevestigde deze identiteit en nationaliteit. Op 20.08.2014 leverde de ambassade van Nigeria in Brussel u in het kader van uw geplande repatriëring bovendien een 'Emergency Certificate' af op naam van O.R., waaruit andermaal blijkt dat de Nigeriaanse autoriteiten deze identiteit bevestigen. Bijgevolg kan de identiteit die u in het kader van uw 2 asielaanvragen opgaf – met name P.O., geboren op 12.12.1984 in Benin City – ten zeerste worden betwijfeld. Gevraagd of u documenten heeft op naam van P.O., antwoordde u dat u een paspoort op die naam aanvroeg en een attest kreeg in afwachting van het paspoort. Uit het voorgaande blijkt echter dat het attest dat u door de ambassade van Nigeria in Frankrijk werd afgeleverd er een was op naam van O.R.. U verzweeg bovendien in het kader van uw tweede asielaanvraag dat u ooit een paspoort had op naam van O.R. (cf. supra).

Uit het voorgaande blijkt dat de identiteit die u in het kader van uw asielaanvraag opgaf kan worden betwist.

Bovendien zijn een aantal vaststellingen niet verenigbaar met een ingeroepen vrees voor vervolging of een risico op het lijden van ernstige schade.

U vroeg een eerste maal asiel aan op 22 september 2003 en deze asielaanvraag werd geweigerd, omdat u niet kwam opdagen voor het door het CGVS geplande gehoor. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Dit alles getuigt niet van erg veel belangstelling voor de door u ingeleide eerste asielprocedure en laat bijgevolg toe om te twijfelen aan de gegrondheid van uw 'vrees voor vervolging' en de ernst van het 'risico op het lijden van ernstige schade'.

Bovendien blijkt uit documenten die de DVZ aan het CGVS overmaakte (met name de bijlage 'Declaration of voluntary departure' bij het eerder genoemde verslag van het interview in de gevangenis van Sint-Gillis (dd. 27.08.2012)), dat u verklaarde zo snel mogelijk naar uw land van oorsprong (i.c. Nigeria) te willen terugkeren, hetgeen andermaal weinig verenigbaar is met enige vrees of risico ten aanzien van uw land van oorsprong.

Pas op 12 september 2014, bijna 11 jaar later, vroeg u voor de tweede maal asiel aan. Gevraagd waarom u pas nu asiel aanvroeg, te meer omdat u voor het CGVS verklaarde dat u het document 'Extract from Crime Diary' (dd. 13.9.2003) reeds een jaar in uw bezit zou hebben gehad (gehoor CGVS, p. 8), antwoordde u dat uw vroegere advocaat zei dat u niet meer voor asiel moest gaan omdat u al eens negatief had gekregen (gehoor CGVS, p. 8). Dit is echter weinig aannemelijk als verantwoording voor het feit dat u het zo lang bij 1 asielaanvraag zou hebben gelaten, vermits uit uw administratief dossier blijkt dat u wel 4 aanvragen om machtiging tot verblijf heeft ingediend. Indien u werkelijk een 'vrees voor vervolging' of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen, zou men toch verwachten dat u onverwijld een nieuwe asielaanvraag zou hebben ingediend. Bovendien kan worden vastgesteld dat u – na uitzetting van uw straf – op 23 januari 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd door de Staatssecretaris voor asiel en migratie, maar dat dit u er evenmin

toe aanzette om een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Pas nadat u op 19 juli 2014 in Beveren werd gecontroleerd en in het bezit werd gevonden van een vals biljet van 50€ en naar het CIM werd overgebracht, vroeg u – pas 2 maanden later, op 12 september 2014 en nadat de DVZ uw repatriëring aan het voorbereiden was – asiel aan in het CIM. Deze afwachtende houding is volstrekt niet verenigbaar met een gegronde 'vrees voor vervolging' of met een 'risico op het lijden van ernstige schade'.

De laattijdigheid van uw tweede asielaanvraag, bijna 11 jaar na uw eerste asielaanvraag, laat bij voorbaat toe om de gegrondheid van de door u ingeroepen 'vrees voor vervolging' en de ernst van het 'risico op het lijden van ernstige schade' bij voorbaat te betwifelen.

Voor wat uw verklaringen in het kader van voorliggende tweede asielaanvraag betreft, kan worden vastgesteld dat deze volstrekt niet kunnen overtuigen.

Vooreerst zijn uw verklaringen en bewijsstukken in het kader van voorliggende tweede aanvraag op essentiële punten incoherent met de verklaringen die u tijdens uw eerste asielaanvraag aflegde. U verklaarde tijdens uw eerste asielaanvraag dat u op 3 september 2003 met de pastoor van uw kerkgemeenschap naar 'castina' (sic) ging, omdat A.L., een vrouw die overspel had gepleegd, er in gevaar was (gehoor DVZ dd. 30.09.2003, pt. 42). Tijdens uw tweede asielaanvraag stelde u echter dat u en de pastoor op 11 september 2003 naar het noorden op missie vertrokken (gehoor CGVS, p. 9), een datum die ook terug te vinden is in het door u voorgelegde 'Extract from Crime Diary'. Verder bleek u tijdens het gehoor in het kader van uw tweede asielaanvraag niet meer te weten wie de overspelige vrouw was die aan de basis lag van de moord op de pastoor en van uw problemen (gehoor CGVS, p. 9). U stelde tijdens uw eerste asielaanvraag dat het A.L. was (in feite A.La. (zie informatie in het administratief dossier))(gehoor DVZ, pt. 42). Het lot van A.La. kreeg zoveel mediaaandacht, dat het erg verbaast dat u zich haar naam niet meer zou herinneren, te meer omdat u beweert dat u precies omwille van haar problemen zou hebben gekregen en nog steeds zou hebben bij terugkeer naar Nigeria. U situeerde de problemen met de moslims omwille van de overspelige vrouw in 'castina' (sic)(gehoor DVZ, pt. 42). In uw verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep (dd. 3.11.2003) in het kader van uw eerste asielaanvraag en tijdens het gehoor door het CGVS in het kader van uw tweede asielaanvraag had u het ook over Kastina (sic) en zelfs in het door u voorgelegde 'Extract from Crime Diary' van de politie van Benin City is 2 maal sprake van 'Kastina'. Dit wekt verbazing omdat de staat waar A.La. in de problemen raakte in werkelijkheid Katsina State heet (zie informatie in het administratief dossier). Dat u deze fout niet alleen consequent bleef herhalen in het kader van uw opeenvolgende asielprocedures, maar dat deze fout ook voorkomt in een door u voorgelegd bewijsstuk van de politie van Benin City, roept ernstige vragen op bij de authenticiteit van dit bewijsstuk.

Verder legde u ook volstrekt incoherente verklaringen af over uw familieleden. In de door u in het kader van uw eerste asielaanvraag ingevulde rubriek 'familiesamenstelling' van de vragenlijst van het CGVS (ingevuld op 3.11.2003) staat dat uw vader Ri.O. heet en dat uw moeder V.O. heet. U vermeldde in deze vragenlijst van het CGVS dat uw vader is overleden. Tijdens het gehoor door het CGVS in het kader van uw tweede asielaanvraag, verklaarde u in strijd hiermee dat uw vader O.O. heet en uw moeder V.O. en dat dit hun volledige namen zijn (gehoor CGVS, p. 4). U stelde in het kader van uw tweede asielaanvraag niet dat uw vader is overleden; u verklaarde in tegenstelling hiermee dat u hoorde dat hij misschien nog leefde en dat hij is gevlucht na uw problemen (gehoor CGVS, p. 4-5). Verder staat in de in het kader van uw eerste asielaanvraag ingevulde rubriek 'familiesamenstelling' van de vragenlijst van het CGVS dat u 2 broers (A. en S.) en 1 zus (J.) heeft en dat uw broer S. op 10 september 2003 is overleden. Tijdens het gehoor door de DVZ in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u dat uw broer werd vermoord (gehoor DVZ, pt. 42). U verklaarde volkomen in strijd hiermee tijdens uw tweede asielaanvraag dat u 2 broers heeft (E. en B.) en 2 zussen (G. en Ed.) (gehoor p. 5 en 7-8) en geen andere broers en zussen te hebben (gehoor CGVS, p. 8). U verklaarde aanvankelijk tijdens dit gehoor dat uw zus G. en uw broer E. werden gedood (gehoor CGVS, p. 5), om dit later te corrigeren en te zeggen dat het uw broer B. was die werd gedood en dat E. zich bij uw moeder bevond (gehoor CGVS, p. 7). In het door u voorgelegde 'Extract from Crime Diary' staat dan weer in een nog andere versie dat G.O. en K.O. werden gedood in een aanval op uw familiehuis. Tijdens het gehoor door de DVZ in het kader van uw eerste asielaanvraag zei u dat uw broer werd gedood door criminelen die gezonden werden door de vrouw van de pastoor en dat u thuiskwam en uw broer zag liggen (gehoor DVZ pt. 42), daar waar u tijdens het gehoor door het CGVS in het kader van uw tweede asielaanvraag beweerde dat uw broer (én uw zus) werden omgebracht nadat u Nigeria op 23 september 2003 had verlaten (zodat u bezwaarlijk getuige kon zijn van de dood van uw broer op 10 september 2003, zoals u tijdens uw eerste asielaanvraag beweerde) en dat zij werden gedood door islamisten. U ontkende

tijdens dat gehoor door het CGVS dat zij werden gedood door leden van de Black Axe (gehoor CGVS, p. 10), die door de vrouw van de pastoor waren gestuurd om u te doden (gehoor CGVS, p. 9). Tijdens uw eerste asielaanvraag was overigens volstrekt geen sprake van leden van de Black Axe die u zouden hebben belaagd; er was enkel sprake van 'criminelen' (gehoor DVZ pt. 42).

Deze incoherenties zijn zo flagrant en betreffen dermate essentiële elementen uit uw asielaanvraag, dat volstrekt geen geloof meer kan worden gehecht aan de oprechtheid van voorliggende tweede asielaanvraag.

Voor wat de door u voorgelegde documenten betreft, met name het hierboven reeds vermelde en gedeeltelijk besproken 'Extract from Crime Diary' van de politie van Benin City (dd. 13.9.2003) en een 'Medical Report' (dd. 17.9.2014) met betrekking tot de aanval door een islamitische groep op uw oom, kan nog het volgende worden opgemerkt. Vooreerst kan worden vastgesteld dat hierboven reeds werd aangetoond dat kan worden getwijfeld aan de authenticiteit van dit document. Daarenboven kan worden opgemerkt dat in het 'Extract from Crime Diary' sprake is van u als O.P.. Hiervoor werd reeds opgemerkt dat de Nigeriaanse autoriteiten u blijken te kennen als O.R. (en identiteitsdocumenten op deze naam afleverden) en dat u geen documenten voorlegde om te bevestigen dat u O.P. zou heten en geboren zou zijn op 12.12.1978. Bijgevolg kan u ook niet aantonen dat dit 'Extract from Crime Diary', als het al authentiek zou zijn, op u betrekking zou hebben. Voor wat betreft het voorgelegde 'Medical Report' (dd. 17.9.2014) met betrekking tot uw oom kan het volgende worden opgemerkt. U stelde aanvankelijk dat de oom op wie dit document betrekking heeft K.O. heet en voegde er vreemd genoeg meteen aan toe dat hij ook B.O. heet, dat dat zijn officiële naam is (gehoor CGVS, p. 6). U en uw raadsman stelden dat het deze oom, B.O., was die in Lagos door een islamitische groep werd neergeschoten en u legde het 'Medical Report' voor als bewijs hiervoor (gehoor CGVS, p. 6 en 11-12). In het bewuste document staat echter dat het betrekking heeft op uw oudere broer, B.O., die werd neergeschoten in Lagos, hetgeen andermaal de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ondermijnt.

Voor wat de algemene veiligheidssituatie in Nigeria betreft kan worden opgemerkt dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt duidelijk blijkt dat de zones in Nigeria die werden getroffen door gewelddaden van Boko Haram hoofdzakelijk het noorden en het centrum van Nigeria betreffen. Hoewel Boko Haram het zuiden van het land blijft bedreigen werd het zuiden van Nigeria tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noorden en het centrum van het land. Gegeven de vaststelling dat u verklaarde uit Benin City (in het zuiden van Nigeria) afkomstig te zijn, kan men er van uitgaan dat u bij terugkeer naar uw land van oorsprong daar uw bestaan zou kunnen verder zetten, temeer daar u tot de Edo-stam behoort en leden van deze stam in het zuiden van Nigeria wonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 20 oktober 2014 de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna wet van 1991 – BS 12 september 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 48/3 en 48/4 van voornoemde wet, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en bijgevoegd protocol van 31 januari 1967 betreffende het statuut van vluchteling, van *"het principe van een goede administratie"* en van *"de duidelijke en manifeste beoordelingsfout"*.

Waar de commissaris-generaal twijfelt aan de identiteit van verzoeker, voert hij aan dat dit *"niet relevant is om de geloofwaardigheid van zijn verhaal in het gedrang te brengen"*. Hij vraagt zich verder af hoe de commissaris-generaal twijfels kan hebben over de identiteit en herkomst van verzoeker, terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken bezig is met het procederen van de repatriëring van verzoeker. Volgens verzoeker moet men *"noodgedwongen vaststellen dat doorheen de concrete en relevante elementen van het verhaal van verzoeker betreffende zijn identiteit en herkomst voldoende overtuigend en geloofwaardig zijn"* en kan men hem *"niet verwijten een tweede asielaanvraag gebaseerd op overtuigende inlichtingen over zijn identiteit geformuleerd te hebben"*.

Wat betreft het argument dat verzoeker pas 11 jaar na zijn vertrek uit Nigeria opnieuw een asielaanvraag indiende, haalt hij aan dat deze *“absoluut de grond van zijn vordering niet betreffen”*. Hij stelt dat het begrijpelijk is *“dat een persoon die werkelijke problemen van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève in zijn land van herkomst gekend heeft, zich teleurgesteld en getroffen voelt de bevoegde autoriteiten in deze materie niet te hebben kunnen overtuigen, zodanig dat hij zelfmoordplannen koestert die bestaan uit een berusting en het aanvaarden van het triestig lot dat hem te wachten staat in geval van terugkeer naar zijn land van oorsprong”*. Hij wijst er nog op dat hij gedurende al deze tijd nooit opgehouden heeft met andere wettelijke middelen zijn situatie tot regularisatie in België aan te vragen en zo *“te ontsnappen aan de risico’s voor vervolging die hij zou oplopen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst”*. Hij acht bijgevolg de verwijten van de commissaris-generaal *“in ieder geval nogal relatief”* en niet in staat *“de geloofwaardigheid van het verhaal van verzoekende partij niet aan het wankelen brengen”* (sic).

Verzoeker besluit dat de bestreden beslissing *“essentieel berust op een motivering bezoedeld met onregelmatigheden”* en op *“een onjuiste evaluatie van de geloofwaardigheid”* van verzoekers asielaanvraag.

2.2. Beoordeling

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

2.2.3.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerd schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.3.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken voor te leggen die hij bezit of waarover hij kan beschikken. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt dan ook reeds een negatieve indicatie in met betrekking tot het asielaanvraag van verzoekster (RvS 25 september 2006, nr. 162.658).

De Raad ziet niet in hoe verzoeker meent te kunnen stellen *“dat de opmerking van de Commissaris Generaal betreft aangaande de veronderstelde frauduleuze of twijfelachtige verklaringen van verzoeker over zijn identiteit en dit gegeven in het kader van deze tweede asielaanvraag twijfelachtig is, (...) niet relevant is om de geloofwaardigheid van zijn verhaal in het gedrang te brengen”*. Niet enkel heeft verzoeker in Europa verschillende identiteiten gebruikt sedert 2003 (met name O.P. (° 12.12.1978 te Benin City); P.E. (°02.02.1982 te Lagos); O.R. (°12.12.1984 te Benin City) en A.N. (°12.12.1989)), maar hij heeft ook niet onder zijn echte naam asiel aangevraagd in 2003 en 2014. Voorts zijn verzoekers verklaringen over de identiteit van zijn ouders eveneens gewijzigd doorheen zijn verklaringen. Verzoeker gaat er aan voorbij dat hij op de eerste plaats de waarheid dient te vertellen en dit te objectiveren waar mogelijk.

Verzoeker heeft aldus manifest bedrieglijk gehandeld. Dit kan hem wel ter dege aangerekend worden. De vaststelling dat de Dienst Vreemdelingenzaken de nationaliteit van verzoeker niet betwijfelt en het feit dat verzoeker ter terechtzitting andermaal zijn verklaringen wijzigt en vasthoudt aan zijn verklaring O.P. te heten (°12.12.1978 te Benin City) terwijl hij voorheen in Frankrijk identiteitsdocumenten verkreeg in Nigeria (een rijbewijs) en van de Nigeriaanse ambassade op basis van een valse identiteit, kan bovenstaande vaststellingen slechts versterken.

De neergelegde documenten worden eveneens opgesteld op verzoekers voor de asielprocedure gebruikte identiteit zodat hieraan geen bewijswaarde kan worden gehecht. Dit klemmt te meer nu verzoeker enkel fotokopieën neerlegt waaraan geen geloof gehecht kan worden aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Voorts zijn documenten slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas en/of identiteit te herstellen. Verzoeker dient niet louter documenten neer te leggen maar hij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. Er werd dienaangaande reeds vastgesteld dat verzoeker zijn identiteit nergens bewijst en waar hij identiteitsdocumenten neerlegt, zelf stelt dat ze vals zijn, zodat zelfs evenmin kan worden geverifieerd of de asiel ondersteunende documenten wel betrekking hebben op verzoeker.

2.2.3.3. Wat betreft het argument dat verzoeker pas 11 jaar na zijn vertrek uit Nigeria opnieuw een asielaanvraag indiende, haalt verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat het begrijpelijk is *“dat een persoon die werkelijke problemen van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève in zijn land van herkomst gekend heeft, zich teleurgesteld en getroffen voelt de bevoegde autoriteiten in deze materie niet te hebben kunnen overtuigen, zodanig dat hij zelfmoordplannen koestert die bestaan uit een berusting en het aanvaarden van het triestig lot dat hem te wachten staat in geval van terugkeer naar zijn land van oorsprong”*.

Het feit dat verzoeker vanaf september 2003 in België verbleef, dat hij na een negatief antwoord op zijn eerste asielaanvraag heeft nagelaten beroep aan te tekenen of kort daarna een tweede asielaanvraag in te dienen, dat hij op 19 juli 2014 in Beveren werd gecontroleerd en in het bezit werd gevonden van een vals biljet van 50€, naar het CIM werd overgebracht en vervolgens pas 2 maanden later, op 12 september 2014 en nadat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn repatriëring aan het voorbereiden was, asiel aanvraag in het CIM, wijst erop dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste vervolging. Temeer daar verzoeker na uitzetting van zijn straf op 23 januari 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd door de Staatssecretaris voor asiel en migratie en dit verzoeker er evenmin toe aanzette om een nieuwe asielaanvraag in te dienen.

Dat verzoeker gedurende al deze tijd nooit opgehouden heeft met andere wettelijke middelen zijn situatie tot regularisatie in België aan te vragen, zoals hij stelt in zijn verzoekschrift, doet hieraan geen afbreuk gezien de procedure voor het bekomen van een machtiging tot verblijf een andere finaliteit heeft dan de asielprocedure. Gezien verzoeker bovendien kennelijk over een advocaat beschikte bij het hanteren van voornoemde *“andere wettelijke middelen”* is het des te frappanter dat verzoeker zo lang wachtte om een tweede asielaanvraag in te dienen indien hij inderdaad een nood had aan bescherming.

Rekening houdend met deze vaststellingen stelt de commissaris-generaal zich terecht ernstige vragen bij verzoekers nood aan bescherming.

2.2.3.4. De commissaris-generaal heeft tevens terecht vastgesteld dat verzoeker incoherente verklaringen aflegde over de problemen in zijn land van herkomst.

Zo is het niet aannemelijk dat verzoeker niet weet hoeveel broers en zussen hij heeft, of deze werden gedood omwille van hem en al dan niet in zijn aanwezigheid, of anderzijds nog steeds in leven zijn. Hieruit kan enkel blijken dat verzoeker ook de inhoud van zijn eerste verklaringen zelf ontkent zonder dit nader te verklaren.

Voorts legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent de aanleiding van zijn problemen: *“Vooreerst zijn uw verklaringen en bewijsstukken in het kader van voorliggende tweede aanvraag op essentiële punten incoherent met de verklaringen die u tijdens uw eerste asielaanvraag aflegde. U verklaarde tijdens uw eerste asielaanvraag dat u op 3 september 2003 met de pastoor van uw kerkgemeenschap naar ‘castina’ (sic) ging, omdat A.L., een vrouw die overspel had gepleegd, er in gevaar was (gehoor DVZ dd. 30.09.2003, pt. 42). Tijdens uw tweede asielaanvraag stelde u echter dat u en de pastoor op 11 september 2003 naar het noorden op missie vertrokken (gehoor CGVS, p. 9), een datum die ook terug te vinden is in het door u voorgelegde ‘Extract from Crime Diary’. Verder bleek u tijdens het gehoor in het kader van uw tweede asielaanvraag niet meer te weten wie de overspelige vrouw was die aan de basis lag van de moord op de pastoor en van uw problemen (gehoor CGVS, p. 9). U stelde tijdens uw eerste asielaanvraag dat het A.L. was (in feite A.La. (zie informatie in het administratief dossier))(gehoor DVZ, pt. 42). Het lot van A.La. kreeg zoveel mediaaandacht, dat het erg verbaast dat u zich haar naam niet meer zou herinneren, te meer omdat u beweert dat u precies omwille van haar problemen zou hebben gekregen en nog steeds zou hebben bij terugkeer naar Nigeria. U situeerde de problemen met de moslims omwille van de overspelige vrouw in ‘castina’ (sic)(gehoor DVZ, pt. 42). In uw verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep (dd. 3.11.2003) in het kader van uw eerste asielaanvraag en tijdens het gehoor door het CGVS in het kader van uw tweede asielaanvraag had u het ook over Kastina (sic) en zelfs in het door u voorgelegde ‘Extract from Crime Diary’ van de politie van Benin City is 2 maal sprake van ‘Kastina’. Dit wekt verbazing omdat de staat waar A.La. in de problemen raakte in werkelijkheid Katsina State heet (zie informatie in het administratief dossier). Dat u deze fout niet alleen consequent bleef herhalen in het kader van uw opeenvolgende asielprocedures, maar dat deze fout ook voorkomt in een door u voorgelegd bewijsstuk van de politie van Benin City, roept ernstige vragen op bij de authenticiteit van dit bewijsstuk.”*

Verzoeker onderneemt geen poging om bovenstaande motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft.

2.2.3.5. Het onderdeel van het middel met name *“het principe van een goede administratie”* wordt niet toegelicht en is dus niet ontvankelijk aangevoerd.

2.2.3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoon.

Verzoeker vraagt tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer

nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht en hij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.2.6 De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK